66ste Jaargang. — № 16. Zaterdag 17 April 1920

ABONNEMENT :

Men schrijft in te Tongeren Drukkerij COLLÉE.

Abonnementsprijs 5 fr.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, 37-39, Tongeren.

Telefoon 12.

15 centiemen het nummer.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN :

Voor de aankondigingen buiten de provinciën Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 8, Place des Martyrs, BRUSSEL ; 8, Place de la Bourse, PARIJS en 105, Cheapside, LONDEN.

TONGEREN, 17 APRIL 1920.

MOOD EN TROOST.

« Nu gaan we 'ne gang !» tierde voor de allerlatste maal in zijn leven, de klappende papegai, die in de muil van de kat den trap kwam gedonderd.

Zonder nu juist zoover gezet te zijn als die passende zwartetong, is de toestand van ons, aardelijke schepselen Gods, op verre na niet bedenswaardig.

We eten krijtbrood van een frank en een paart, of zemelbrood aan een frank den lichte kilo. Wij betalen onze kolen stukken van tuschen, en eene zondagsche broek kost honderd frank. Ons geld tegenover den Hollandsen gulden, het Engelsch pond en den Amerikaanschen dollar, beloopt de helft niet meer n hetgeen het vroeger waard was. De woningnood neemt zulke schrikkelijke verhoudingen n, dat wij bedreigd worden welhaast naar n hotel « Den blooten Hemel » te moeten an logeeren, en het revolutionair nieuws dat s uit Duitschland toekomt, geeft ons een bitren voorsmaak van een nieuwen oorlog in 't rschiet.

Dat het daarbij nog bleef, zei de schaliedekr, terwijl hij van den toren slibberde. Maar t loopt met de maatschappelijke betrekkinn, welke wij met onze medeburgers onderanden, even moeilijk en verkeerd. Er is geene vereenkomst meer tusschen de kinderen van zelfde land. Steunend op het syndicalisme, ten gevolge van den troebelen toestand die beleven, roepen de arbeiders op hooger n en minder uren werk, alsof zij teenemaal geschiedenis van de hen met hare gouden rs hadden vergeten, die mordicus niet meer u leggen als men haar dood had geslagen, gansch haren eierschat in eens te hebben. Zo dan, zelfs aan onzen haard is het niet get het zou moeten zijn. De vrede laat zoo wel wenschen in de huisgezinnen als tusschen de schillende standen en tusschen de diploma. De kinderen hebben den eerbied voor de lers grootelijks verleerd en zijn overtuigd zij beter den weg door het leven weten dan ler en moeder, die er al levenslang naar zoeh. De huiselijke betrekkingen zijn er niet or verbeterd sinds de zoon is weergekeerd het front of uit Duitsche gevangenschap. is overigens niet te verwonderen : als de reld op haren kop staat, gelijk de menschen de dagen beweren, moesten de menschen ze bewonen toch meedraaien, en zinkt het ed naar het noold, en maken zij ruzie zelfs t de personen, die vroeger in de warmste ats van hun hart woonden.

De karakters zijn verhard, de gemoederen ben de gevoeligheid afgelegd en zinnen nu ar meer op geld winnen. Het is alsof de ge Duitsch hier zijne wildemans-zeden heeft geleerd, die op macht en geweld zijn getigd, en teenemaal het tegenovergestelde van het christen ideaal vol zoetheid en tie.

En om nu de grondige verandering die over maatschappij neergekomen is op onzen eigen oon na te gaan, moeten wij niet bekennen wij zelf, heel andere menschen geworden als vóór den oorlog ?

Ijn wij bijvoorbeeld niet merkelijk verflauwd oodsdienstigen ijver ? Heeft die lange tijd nietsdoen, van baag verbeiden naar de ip die morgen ons misschien overvallen zou, gevoel van onmacht, dat de oorlog in onzen zem stortte, ons niet geleerd het hoofd te gen voor een soort no odlot, waaraan de zelman zich zoo gewillig onderwerpt, maar de Vlaming steeds bestreed metal de levens. die bij in zijn moedige ziel voelde leven ?

* * *

, ja, iedereen roept dat de wereld slecht dt, en het beeld dat wij er hier van ophin, is niet van aard om te doen gelooven dat verbijf op het ondermaansche rijk veel bijonnen heeft in aantrekkelijkheid. Daar terwij gedurig zuchten dat het menschdom slecht geworden is, vergeten wij wat al te akkelijk dat wij van het menschdom deel ken en dat er misschien wel aan ons zelven te verbeteren valt.

Ijvoorbeeld, wat hebben wij tot hiertoe gen om den slechten tijd het hoofd te bieden. om ons te ontworstelen aan hetgeen wij hier zullen heeten «den greep van den oorlog ?»

En vooreerst, op gevaar af voor een kwezelaar uitgemaakt te worden, hebben wij gepoogd onzen verflauwden godsdienstiever terug op te beuren, inniger te bidden, beter op God te vertrouwen, nauwer ons leven te schikken naar zijne wet ? Als wij dat nog niet gedaan hebben, laat het ons niet uitstellen tot morgen, maar vandaag nog het vaste voornemen maken daar verandering aan toe te brengen.

Ten tweede, zien wij de wegen van ons huis voldoende na ? Dat wordt wel op de doodsbeeldekens gezet, maar het staat er zelden op zijne plaats.

Iemand die zoo eene collectie van doodsbeeldekens had van rond de tachtig duizend, bekende mij dat hij nog nooit een dier beeldekens had tegengekomen dat op een slechten mensch toepasselijk was. «Ik moet haast gaan denken dat er geen enkel slecht mensch op de wereld loopt, zegde hij mij. . ten minste als ik op mijne tachtig duizend doodsbeeldekens mag voortgaan. « *Hij heeft met zorg de wegen van zijne woon bespied* » staat er bijna op elk beeldeken.

Welnu, doe dat, bespied de wegen van uw huis, en gij zult grootelijks geholpen hebben om den vrede in uwen huiskring te herstellen. Ga de kleeding uwer dochter na, zie waar zij hare vermaken zoekt, waar zij haren vrijen tijd besteedt, welke hare lezingen zijn. Geef uwe kinderen het goede voorbeeld van opgeruimdheid en werklust. Zet de uwen aan tot trouwer kerkbezoek en geef hier weer 't voorbeeld. Werk opdat uw haard zich weldra in den zelfden dampkring verblijde dieer vóór den oorlog wierd binnengeademd, en gij zult zien dat het leven binnenshuis spoedig de oude bekoorlijkheid, de vroegere aantrekkelijkheid zal terug verworven hebben. En dan voor de andere kwalen, waaraan gij toch niets veranderen kunt, is het best er uw hoofd niet meede te breken, en, gelijk men dat heet : *filosoof* te zijn.

Al sloegt gij uw hoofd tegen den muur, zou de dollar nog geen centiem dalen noch de kleermaker u een knop te meer zetten aan uwe broek van honderd frank. Daarbij, hoe menigen traan wordt er niet gestort, hoeveel angst niet geleden over dingen die nooit gekomen zijn en misschien zelfs niet ernstig te vrezen waren ? God schept den dag en gij maat er door. Als de mensch maar te vreden is over zijn zelven en zich niets te verwijten heeft, is dat de beste regenmantel om het onweer des levens door te komen en gerust te slapen over de rampen, die morgen misschien op het menschdom vallen.

Daarbij, wie zegt u dat er niet op het oogenblik dat wij het minst hopen, er licht ontstaat in onzen duisteren toestand, er verbetering komt in ons lot, of wij niet welhaast het rustige leven zullen genieten, dat wij, toen wij het doorbrachten, al te weinig hebben geschat. Het ongeluk is zoo plots op ons geworpen geworden, misschien komt de wolkeloose hemel en de kommerlooze dag ons verblijden, zoo plotseling, blijdzaam verrassen gelijk het leed, de angst, die gruwel dat langs den akeligen kant hebben gedaan.

Het wachtwoord dus is hopen, betrouwen in God en voor het overige zijnen plicht doen als christen, als hoofd of lid van het huisgezin en natuurlijk als het pas geeft als burger.

SPAREN a. u. b.

Specialisten op economisch gebied beweren dat ons land in dit opzicht ten onder gaat ; geldmannen houden staande dat we een financiele ramp tegemoet gaan en beide trachten ons te overtuigen van het groote gevaar, hetwelk gelegen is in de aankoop en bijgevolg den invoer van allerhande luxe en overbodige artikelen. We moeten vooral besparingen doen, zeggen ze, en al onze middelen aanwenden tot den heropbouw van eigen nijverheid, tot den heropbloei van eigen handel, nl. uitvoerhandel.

Dat is zoo, doch we moeten logisch zijn met ons zelf en daarom zeggen we : het is niet voldoende, dat men den verkoop van luxe-artikelen beperke b. v., doch een massa andere buitengewone besparingen kunnen worden gedaan en in de eerste plaats wat betreft het beger.

Wat we thans nog invoeren aan legermateriaal, zooals schoenen en khakistoffen uit Amerika, grenst aan het ongelooflijke, wanneer men den hoogen koers van den dollar in aanmerking neemt.

Voor eenige weken werd het Belgische volk vriendelijk uitgenoodigd de som van 863 miljoen 876 duizend 565 fr. te betalen voor het onderoud van zijn leger, alleen gedurende het jaar 1919, zijnde 13 maal zooveel als het in 1910 besteedde tot ditzelfde doel !

Indien we op dien weg voortgaan, zijn we zoo vrij ook op dat gebied een even groote ramp te voorspellen, als de economisten en financiers het doen op hun terrein. Hier gaan we effenaf bankroet !

Intusschen heeft de laatste oorlog aan alle volkeren van de wereld, benevens de miljarden opgeslorpt kapitaal aan menschenlevens, nog ongeveer duizend miljard gekost en nog zullen diezelfde landen in de e k. vijf jaar verplicht zijn 500 miljard uit te geven, in verband met den afgeloopen wereldstrijd.

En men kan zich een voorstelling maken van wat die 1,500 miljard vertegenwoordigen, als men weet dat ieder bewoner van onze wereld, 't zij rijk of arm, 't zij groot of klein, zoo maar 300 fr. zou moeten betalen om dit fabelachtig bedrag bijeen te krijgen.

Engeland alleen zal gedurende het jaar 1920 niet min dan 11 miljard noodig hebben om zijn legeruitgaven te dekken. Welnu, in 1911 was het totale bedrag der legeruitgaven van al de mogendheden der wereld nauwelijks 11 miljard.

Het naoorlogsche militarisme blijkt een veel grooter slokop van miljoenen en miljarden te zijn dan het vooroorlogsche.

Die dorre eenvoudige cijfers hoeven geen betoog ; ze spreken voor boekdeelen !

Wat ons land betreft is het beslist noodzakelijk dat er aan het huidig overdreven militarisme paal en perk wordt gesteld. Het gaat waarachtig niet op de dolzinnige legeruitgaven te verrechtvaardigen, met een tafereel op te hangen van de revanche-ideën, welke de Duitschers volgens een zekere pers thans reeds koesteren.

DE SENAAT

Zitting van Dinsdag 13 April.

Dinsdag begon de Senaat de bespreking over het vrouwenstemrecht voor de gemeente.

Verschillende liberale leden namen het woord om het wetsontwerp te bestrijden.

Mgr Keesen en M. Lekeu (soc.) verdedigden het vrouwenstemrecht.

Zitting van Dinsdag 14 April.

Woensdag werd de bespreking over het vrouwenstemrecht voortgezet.

Na nog eenige aanmerkingen, voor en tegen, werden verschillende voorgestelde wijzigingen verworpen en 't wetsontwerp AANGENOMEN met 60 stemmen tegen 33 en 2 onthoudingen.

Vervolgens bespraak de Senaat het wetsontwerp betreffende de bestatiging en de oorlogsschade.

KAMER.

Zitting van Dinsdag 13 April.

M. Melckmans (soc.) zet zijne ondervraging tot den Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading voort, betreffende de maatregelen welke deze denkt te nemen om de koningsgoed te keer te gaan, en over de geldelijke tusschenkomst die zou kunnen verleend worden aan de maatschappijen van werkmanswoningen, die verlangen goedkoope woningen te bouwen.

M. Vandervelde dient vervolgens een wetsontwerp in waarbij de wetten van 30 April en 25 Augustus 1919 op de huisburen gewijzigd en volledigd worden, en een wet ontwerp waarbij z kere daden en uitvoeringen in zake huishuur tijdelijk geschorst worden.

Zitting van Woensdag 14 April

De Kamer stemt, in tweede lezing de wijzigingen gebracht aan het wetsontwerp waarbij aan minderjarigen beneden de 16 laar. den toegang tot de cinemazalen ontzegd wordt.

De stemming bij naamstroeping heeft plaats met 89 stemmen tegen 36.

Daarna begint de bespreking van het wetsontwerp voor tijdelijke schorsing van sommige rechtsvorderingen in huurzaken.

Dit wetsvoorstel wordt gestemd met 108 stemmen tegen 4.

Vervolgens wordt het wetsontwerp besproken waarbij de vormvereischten voor echtscheiding ten behoeve van de oud-strijders vergemakkelijkt wordt.

De heeren Woeste, Marck, Tschoffen, (kath.) bestrijden het wetsonswerp, terwijl de heeren Glorie (lib.), Mathieu en Ernest (soc.) het verdedigen.

M. Delacroix, hoofdminister, verklaart het wetsontwerp niet te zullen stemmen.

De stemming zal in eene volgende zitting plaats hebben.

* * *

De nieuwe huishuurwet.

Ziehier de tekst der voorloopige wet die in de Kamerzitting van Woensdag werd gestemd :

«Tot het tijdstip, dat eene nieuwe huisbuurwet van kracht wordt, worden geschorst :

1° Het berechten van elken eisch, gegrond op het verstrijken der huur of opzegging van den huurder.

2° Het tenuitvoerleggen der vonnissen, gewezen krachtens de wet van 25 Augustus 1919 op de huurverlenging ;

3° Het tenuitvoerleggen van alle vonnissen, waarbij, om welkdanige reden ook, de uitzetting van een huurder uit het dcher hem bewoonde perceel wordt bevolen.»

«Het voordeel dezer wet is echter niet van toepassing op :

» 1° De vonnissen, waarbij wordt veroordeeld tot betaling van huishuur vastgesteld op de wijze bepaald bij de wet van 25 Augustus 1919 ;

» 2° De vonnissen, waarbij de uitzetting van huurders wegens nietbetaling van dergelijke huishuur wordt bevolen.

BUITENLAND.

Frankrijk.

De oudste Vrouw

Te Pau, doorgaag Lavigue, woont eene vrouw, die waarschijnlijk de oudste is in Frankrijk. Zij heet Mad Touya, en is geboren te Orthez, den 6 Februari 1814 Zij is dus 107 jaar oud. Mad. Touya werd weduwe, na de geboorte van het eerste kind. Zij heeft hare elf kinderen groot georacht, maar daar is maar één meer van in het leven, een zoon, 71 jaar oud, schrijnwerker van stiel.

Mad. Touya gaat nog alleen ter markt, en als 't noodig is, draagt nog een bussel hout op het hoofd. Zij naait en leest zonder bril, en heeft immer goeden eetlust. Nooit is zij door de een of andere ziekte gekwollen geweest Het eenigste ongemak, waaraan zij lijd is doofheid, maar zonderling genoeg, deze zwaal schijnt te vermindeiren in plaats van toe te nemen. Het oudje is nus bezig met te verjongen.

Amerika.

De Duitsche Zeppelins.

De Amerikaausche kolonel Hensley, die den Atlantischen Oceaan overstak aan boord van het Engelsch reuzenluchtschip « R. 34 », is, na een verblijf van 6 maanden in Duitschland, te Washington teruggekeerd. Hij heeft aan de legercommissie meegedeeld dat, zoo de wapenstilstand niet ingetreden was, Duitschland tien dagen nadien een Zeppelin zou uitgezonden hebben om de stad New-York te gaan bombardeeren. Het bestuurbaar luchtgevaarte was gegereed en de beschieting van de groote Amerikaansche stad moest plaats hebben den 21 November 1918

Colonel Hensley had de gelegenheid zich in Duitschland te onderhouden met den bevelhebber van den Zeppelin die de karwei moest ten uitvoer brengen. Deze vertelde hem dat de maatregelen allerbest getroffen waren zoodat de tocht niet kon mislukken. De Duitscher voegde er bij dat de aankoopen van bestuurbare luchtballons door de vereenigde-Staten in Engeland gedaan, geen beleisel zullen zijn om de Duitschers, als ze er lust toe hebben, hun opzet te doen uitvoeren.

Sedert den wapenstilstand hebben zij hunne Zeppelins fel verbeterd, zoodat ze heel wat doelmatiger zijn dan de Engelsche bestuurbare luchtschepen.

De maat waarmeê gij meet ..

De rechter van de Amerikaansche stad Akron in den Staat Ohio, bracht een zonderling vonnis uit tegen zekeren Belley, die zijne vrouw geslagen had met een lederen riem.

Den rechter gal bevel den betichte uit te kleeden ; toen moest een stevige policieagent hem met denzelfden riem heel onzacht over de ribben strijken, opdat de kerel eens zou voelen wat het is afgedroogd te worden. Beley zal zich waarschijnlijk in 't vervolg eens bedenken alvorens naar den riem te grijpen.

Gebeurtenissen in Duitschland.

Millerand over de Fransche aktie in het Meingebied.

Minister Millerand heeft in de Kamer, een verklaring afgelegd betreffende de militaire bezetting door de Franschen, van Frankfort, Darmstadt enz.

Veel nieuws heeft Millerand niet gezegd. Door het geven van een historisch overzicht der gebeurtenissen, die Frankrijk tot de bezetting van Frankfort hebben gedwongen trachtte hij zijn houding te rechtvaardigen

Slechts een oogenblik kwam het tot een manifestatie. Dat was, toen Millerand hulde bracht aan de Belgische regeering voor haar trouw. Alle Kamerleden verhieven zich daarbij van hun zitplaatsen en keerden zich naar de loge van den Belgischen ambassadeur, dien zij warm toejuichten.

Volgens Millerand ging het verzoek der Duitsche regeering om nieuwe troepen naar het Roerbekken te mogen zenden uit van de militaire kliek te Berlijn. Reeds den 19de Maart had hij uitdrukkelijk verklaard dit niet te kunnen toestaan. Om zijn eisch kracht bij te zetten, seinde hij naar Londen : De dag, waarop de Fransche regeering een inbreuk op het Vredesverdrag zou hebben toegestaan, zou het eenige wapen, waar over het beschikte, hebben verbrijzeld

Millerand eindigde zijn verklaring met de volgende woorden :

Bij de loyale gedachtenwisseling tusschen de regeeringen te Londen en Parijs zijn wij tot overeenstemming gekomen door te verklaren, dat de van beide zijden verstrekte inlichtingen bewezen, dat slechts een verschil van meening bestond over de middelen, waarvan wij gebruik moesten maken. Beide regeeringen zijn meer dan ooit overtuigd dat samenwerking bij de regeling van de ernstige kwestie, waarvoor wij tegenover Duitsch and en de verdere wereld gesteld worden, noodig is.

De Belgische troepen te Frankfurt.

Dinsdag nacht, ten 12 1/2 ure, is een detachement van het 10e linie, onder bevel van kolonel Huyghe uit Arlon vertrokken naar den nieuwen bezetten sektor van Frankfurt. De wagons van den bijzonderen trein waren met Belgische vlaggen versierd. Het detachement is samengesteld uit 500 man, 25 officieren, het muziekkorps, een 60 tal mannen der vervoerdiensten en 30 wagens. Het detachement is gansch op oorlogsvoet, met mitraljeuzen, handgranaten en volledige oorlogsuitrustig.

Alvorens te vertrekken richtte kolonel Huyghe in de beide landstalen eene toespraak tot de soldaten, en raadde hen aan zich in Duitschland kalm, waardig en fier te gedragen.

De trein vertrok ten 12 1/2 ure langs Luxemburg en frier naar Ehrang. Bullay, Coehem en Koblenz. Hier stopte de trein, ten 10 ure Woensdag morgend. Kolonel Huyghe werd er gegroet door M. Tirard, Franschman, voorzitter der intergeallieerde kommissie, en den Belg M. Rolin-Jacquemyns, lid der kommissie, De trein zette dan de reis voort naar Mainz, waar hij ten 1 uur 40 toekwam. Kolonel Huighe werd er begroet door den Franschen generaal Degoutte, den Belgischen generaal Michel, generaal Schidt, gouverneur der stad en talrijke officiers van het garnizoen. De krijgseer werd bewezen door een detachement van het 16e Fransche voetvolk.

Er had eene ontvangst plaats in de statie, waar generaal Degoutte eene prachtige redevoering uitsprak, waarin hij hulde bracht aan België en het Belgisch leger, waarvan hij de waarde heeft leeren kennen in de veldslagen der Vlanderen.

Kolonel Huyghe dankte, waarna de trein de reis naar Frankfurt voortzette.

Gemengde berichten

Boomen ontmoeten elkander niet.

Donderdagmorgen zagen de genaamden Gustave Slambrouck en Georges Dupont, twee jongens van Meenen, soldaten bij het 15e linie, op dienst in het bezette gebied te Obercassel bij Dusseldorf, een persoon van de tram stappen, die zij dadelijk herkenden voor den genaamden William Hosmans, die gedurende de bezetting van België te Meenen, omtrent vier jaren het ambt van rechter vervulde.

Ontelbaar zijn de gruwels waaraan de rekel zich heeft plichtig gemaakt. Veel jongens werden door hem naar de tolterkamps gezonden. Hij was het die den Overste der Broeders Vandaele en M. Kapelle, deed vervoeren.

De twee soldaten zelf waren ook door hem mishandeld en met den revolver bedreigd geweest. Zij achtervolgden hun beul, en na genen te hebben in welk huis hij binnen trok, alwaar bij eene bruiloftfeest moest bijwonen, verwittigden zij hun oversten. De kerel werd aangehouden en in 't fort van Opercassel opgesloten. Hij wilde 30.000 marken geven voor zijne vrijstelling. De beide jongens werden gelukgewenscht en kregen 10 dagen verlof om de aanhouding in hunne gebeortestreek te gaan melden.

BREUKEN Doctor HALLUE 4, rue de l'Official, Luik.

Het Provinciaal concilie van Mechelen.

Dinsdag morgend had te Mechelen de openingszitting plaats van het provinciaal Concilie.

Dit Concilie heeft ten doel de godsdienstige Belgische wetgeving te bespreken en in overeenstemming met het nieuw Codex van Kerkelijk recht, dat door Paus Benedictus XV, op 27 Mei 1917 afgekondigd werd.

Eene reeks kwesties welke de geestelijke tucht aanbelangen worden eveneens op dat Congres besproken.

De jongste zitting van het provinciaal Concilie had ten jare 1600 plaats.

Maandag avond werd de plechtigheid te Mechelen door klokkengelui en betaardspel aan de bevolking kond gemaakt.

Dinsdag morgend om 9 ure begaven de geestelijke overheden zich processiegewijze van het aartsbisschoppelijk paleis naar de metropolitaansche kerk van Sint-Rombouts.

Veel volk was toegestroomd.

Al de Bisschoppen van België, behalve Mgr. Rutten, Bisschop van Luik, die, ziek zijnde, vertegenwoordigd was door Mgr Lamine, hulpbisschop, de gemijterde abten, Mgr. Nicotra, pauselijke nuntius, en Mgr. Mercier namen aan dien stoet deel.

Eene voluemis werd om 9 uur door den Cardinaal gecelebreerd.

De leden van het Concilie, tengetalle van 90, namen plaats op de koorstoelen, en het concilie werd geopend.

Cardinaal Mercier hield een korte toespraak waarin hij op het belang van dit Congres voor het inwendige leven der Kerk wees.

Nadien hebben al de leden van het Concilie den eed afgelegd.

Het Concilie wordt met gesloten deuren gehouden.

Dr Bienfait heeft zijne raadplegingen hernomen : Onderzoekingen met de *X stralen*. Zenuwziekten en chronische maagziekten.

Boulevard d'Avroye, 60, Luik Telefoon 1530.

Trouweu of... betalen.

De kommissie der financies van de Fransche kamer heeft het grondbegin goedgekeurd eener belasting van 10 p. b. op het inkomen van de ongehuwden. Wie op 30 jarigen ouderdom niet door de echtelijke banden gebonden is, moet doorleggen.

Men mag zeker zijn dat het Parlement het ontwerp insgelijks zal goedkeuren. De gebuwde volksvertegenwoordigers zullen het natuurlijk stemmen, omdat ze niet de eenige gelopten zullen willen zijn. De wraak is zoet ! En, aangezien de gehuwden in de Kamer de meerderheid uitmaken, mag men er zich aan verwachten

---

DE ZWARTE BEDELAAR

NAAR HET FRANSCH VAN

PAUL FÉVAL.

19e VERVOLG.

Bij de klimming, die daarna volgde, herhonen zij een weinig terrein, maar naarmate n verder kwam, werd de afstand al grooter grooter.

De bedelaar bleef geen minuut zitten ; hij een deor zijne hevige bewegingen grootere rt aan het rijtuig te willen geven.

— Voetvolk, riep hij telkens ; bij uw leven, lies ze niet uit het oog !

De koetsier deed zijn best, maar de dieren kten zichtbaar op Het oogenblik kwam dat ptunus, uit het portier gebogen, het postuig niet meer voor zich uit zag.

— Wees niet bevreesd, sprak de koetsier, noodigend. Bij de kromming van den weg len wij het weerzien.

De kromming werd bereikt, maar de bedeer zag niets.

— Tien louis als gij ze inhaalt ! riep Neptunus t stikkende stem.

— Twee honderd franks ! mompelde de tsier.

Zijne zweep maakte bloedende striemen op huid zijner uitgeputte paarden. De pijn deed voorhollen ; doch weldra verflauwden zij der in hunne vaart.

De koetsier sloeg er onbarmhartig op los. or eene soort van woedende vertwijfeling ngegrepen, renden de paarden met den kop schen de pooten, dampende neusgaten en kens strikkelend voort, maar zij liepen toch de koetsier bleef voortgaan met slaan.

Neptunus uit het portier voorovergebogen een jockey over de manen van zijn peerd een wedstrijd, kijgde en stap werktuigelijk :

— Voort, voort !

Het werd donker. Neptunus meende op den top van een verwijderte steilte de donkere schaduw van de postkoets zich op den horizon te zien afteekenen. Te gelijkertijd verloonden zich rij aan rij amphiteathersgewijze de lichten der huizen van Meulan.

De bedelaar slaakte een lesten kreet van aanmoediging en viel uitgeput op de kussens neêr.

Eenige minuten daarna, voelde hij een geweldigen schok : de beide peerden waren gelijktijdig neêrgestort.

Maar men was te Meulan en tien passen verder verwisselde de stilstaande postkoets van peerden.

Neptunus sprong uit de lacre, wierp den koetsier tien louis toe en snelde naar het postrijtuig. Op het oogenblik dat de peerden aantrokken, sprong hij op het achterplankje, klemde zich aan de veeren vast en vertrok met degenen, die hij vervolgde.

De postmeester riep den postiljon toe om op te houden, doch de wielen ratelden met zooveel geraas over de puntige keien van Meulan, dat het geluid zijner stem verloren ging. Na eene minuut van angstige spanning, was de bedelaar van zijn vrees ontweven, den tocht niet te zullen meemaken.

In galop zetten de peerden den tocht voort. Na verloop van een uur, verliet het rijtuig den straatweg, om eene lange breede laan in te slaan, die met eene dubbele rij eeuwenoude eikenboomen gezoomd was.

Op het einde der dreef, verscheen het kasteel Rumbrye, waarvan het hoofdgebouw, als voor een feest verlicht, den fraaien bouwstijl der beide in baksteen opgetrokken vleugels uit de eeuw van Lodewijk XIII in het duister liet.

De bedelaar hield zich nog steeds aan de planken en de veeren vastgeklemd. Noch de vermoeidheid, noch de schokken van den weg hadden hem kunnen doen loslaten.

Een hoog ijzeren hek met vergulde sieraden doorsneed de dreef in haar midden en sloot den toegang tot het park af De zweep van den postiljon deed den portier uitzijne lage komen en de twee vleugels van het hek kraken op hunne verroeste hengsels.

Het rijtuig vloog er door ; de portier zag Neptunus niet. Deze sprong op een paar honderd stappen van het kasteel op den grond en sloop ongemerkt tusschen de boomen.

Het was acht uren in den avond. Vooruitgezonden bedienden hadden alles in het kasteel voor de ontvangst der familie rumbrye en hare gasten in gereedheid gebracht.

Nauwelijks was de markiezin aangekomen, of andere postrijtuigen brachten nieuwe gasten aan en kort nadat M. de Rumbrye door zijne dochter en Xavier vergezeld, insgelijks aangekomen was, begaf men zich naar de eetzaal waar een keurig diner de reizigers wachtte.

Het was een prachtige dag geweest.

Hoewel men reeds in den herfst was, was het ongewoon warm en de lucht drukkend. Al de ramen der eetzaal, die gelijkvloers was, stonden open om den gasten eenige frischheid toe te voeren. Achter een rozenperk tegenover een dier ramen, had Neptunus zich verborgen om alles gade te slaan.

Tot dusverre had de zwarte nog niet veel nut getrokken uit zijne schier bovenmenschelijke pogingen om het kasteel Rumbrye te bereiken. Zich natuurlijk goed verborgen moetende houden, kon hij slechts op een afstand giftige blikken werpen op de markiezin en Carral, die hij instinctmatig verdacht zich op het verderf van Xavier toe te leggen.

Zij zaten aan tafel nog al ver van elkander, maar hunne blikken zochten elkander en meer dan eens meende Neptunus in het oog der markiezin eene flikkering van doodelijken haat te bespeuren, als het zich op Xavier vestigde.

— Als ik die vrouw kon spreken, dacht hij, haar zeggen, dat hij haar zoon is !... maar ik heb zelfs geene zekerheid ! Er is iets in mijn binnenste dat mij luide toeroept, maar indien zij loochent, hoe zal ik haar dan bewijzen dat zij liegt ?

Hoe eenvoudig Neptunus ook in zijne redeneering ware, kon hij nochtans niet hopen, dat eene vrouw, die eertijds haar kind verlaten had, het gaarne, na een tijdverloop van twintig jaren, zonder tegenstreving zou erkennen.

Men stond van tafel op. De markiezin gaf een teeken aan Carral, die terstond naar haar toekwam. Daarna werden de glazen tuindeuren geopend en eenige groepen kwamen buiten.

Al lachende en pratende, gingen die groepjes dicht langs den bedelaar heen, die geen acht op hen sloeg, zoo aandachtig volgde hij de bewegingen van Carral en mevr. de Rumbrye.

Hij zag zelfs niet eens Helena en Xavier, die op hunne beurt al pratende en eene dreef van het park volgende, langs hem heen kwamen, vergezeld door de statige engelsche gezelschapsjufvrouw. De overige groepen verspreidden zich in verschillende richtingen.

— Ik heb te vergeefs getracht mijnheer den markies te spreken, zegde Xavier ; maar hij heeft aanhoudend iemand bij zich.

— Hebt gij hem iets bijzonders meê te deelen ? vroeg Helena.

— O ja ! sinds gisteren heeft er eene geheele omkeer in mijn leven plaats gehad en daar ik het belang ken dat M. de Rumbrye wel in mij geliefd te stellen...

— Papa draagt u eene wezenlijke genegenheid toe, viel Helena hem in de rede.

— Hij zal dan ook de eerste zijn wien ik mijn geluk bekend maak.

Helena vroeg niet verder, maar zij wachtte met ongeduld.

— Mijnheer de markies zou het misschien nog liever uit uwen mond vernemen, hernam Xavier.

— Zeg dan spoedig op, als het goede tijdingen zijn !

— Oordeel zelve, freule ; ik sta thans niet meer onbekend op de wereld ; ik mag de nagedachtenis eens vaders vereeren, heilhebben ; ik ben een naam.

— Een adelijke, viel het jonge meisje hem met levendigheid in de rede.

Die vraag beklemde het hart van Xavier.

— Neen, gaf hij ten antwoord.

Helena loosde een zucht.

— Het is niet voor mij, lispelde zij ; spreek, ik luister.

Xavier gehoorzaamde, hij verhaalde zijne geschiedenis, maar niet meer met die geestdrift, die hem nog kort te voren vervulde. Een enkel woord is soms voldoende om alle geestdrift te dooden en dat woord was gesproken.

— Helaas ! freule, zeide hij, eindigende, dat geluk heeft mij misschien te openbarlig gemaakt... vergeef mij, u op die wijze met mijne zaken bezig gehouden te hebben.

Helena wandelde eene poos stilzwijgend naast hem voort.

— Ik weet, sprak zij eindelijk, dat mijn vader zich verheugen zal over uw geluk. Ik ga hem nieu op te sporen en hem alles meêdeelen.

Zij verwyderde zich op den arm der gezelschapsjuffer steunende en Xavier bleef alleen. Er was niets gezegd geworden. Waarom was zijn hart overstelpt van vreugde ?

Intusschen verloor Neptunus de eetzaal niet uit het oog. Eindelijk gebeurde hetgeen hij verwacht had. Mevr. de Rumbrye kwam op hare beurt naar buiten, aan Carral den arm gevende. Zoodra zij Neptunus voorbijgegaan waren, verliet deze zijne schuilplaats en sloop hen tusschen het geboomte met de aan de negers eigene geslepenheid achterna.

Mevr. de Rumbrye nam niet denzelfden weg als hare gasten, zij sloeg aan het einde der dreef terzij al en een eindweg den zoom van het park volgende, ging zij, steeds door Carral vergezeld, een groot grasveld op, in welks midden een perk noog : dahlia's stond.

— Hier, zegde zij, kunnen wij ongestoord met elkander spreken, Carral, wij kunnen hier ver van ons alzien. Deel mij thans eindelijk uw plan mee.

— Ik verlang niet beter, antwoordde de mulat. Ik zou het eerder gedaan hebben indien uw zoon zich niet ongevraagd bij ons aangesloten had... Maar wat is dat voor een geritsel ?

Dat geritsel was veroorzaakt door Neptunus, die met de vlugheid eener slang onder de dahlia's gekropen was.

— Ik heb niets gehoord, antwoordde de markiezin.

Carral, die voorzichtiger was, boog de buigzame takken der kortelings in Frankrijk ingevoerde en algemeen gezochte bloemen ter zijde, maar hij zag niets anders dan den hoop bladeren in het midden van het park.

Zoodra hij teruggegaan was, maakte de hoop met eene opmerkbare beweging en zijn hoofd tusschen het dichts gebladerte verbergende, vestigde Neptunus zijne vlammende oogen op de beide sprekers.

— Het is niderdaad niets, zeide Carral, zich weer bij de markiezin voegende ; maar alvorens tot het bespreken der zaak over te gaan, mevrouw, moet gij mij toestaan u eene vraag te doen. Zijt gij nog altijd vast besloten er een einde aan te maken ?

— Vraagt gij mij dat nog ? riep de markiezin met heftigheid uit. Hebt gij dan niet opgemerkt, dat M. de Rumbrye dien onbeschaamden landloper in zijn rijtuig meêgebracht heeft ?

— O ja, antwoordde Carral koel ; ik heb het zeer goed opgemerkt.

— In zijn rijtuig ! herhaalde de markiezin, tusschen hem en Helena !... op de plaats die mijn zoon moest innemen ! Hebt gij niet opgemerkt dat de markies gedurende het maal alleriei attentie's voor hem had ?

— O ja, antwoordde Carral nogmaals even kalm.

— En op dit oogenblik wandelt die Xavier zelfs met Helena ? En is het niet M. de Rumbrye die hen tot elkaar gebracht heeft ?

— O ja !

— En gij vraagt mij nog of ik er een einde aan wil maken ? Het is hoog tijd, Carral ! Als gij niet handelt, is de fortuin van den markies voor mijn zoon verloren.

— Laat ons de punten op de i's zetten, hernam Carral koelbloedig. *Handelen* wil zeggen *dooden* ?

Neptunus huiverde van het hoofd tot de voeten. Zijne sombere vermoedens bevestigden hem dat gevaar niet voorgespiegeld.

Het duurde een paar minuten eer de markiezin antwoordde. Met trillende stem zegde zij :

— Juist !

— Dan is het goed ! zegde Carral.

— Wanneer zult gij handelen ?

— Dezen nacht.

De markiezin boog het hoofd, maar weldra alle gevoelsheid ter zijde stellende, trad zij een stap nader en zonder eenig ander gevoel te verraden van eene bezorgde nieuwsgierigheid, vroeg zij :

— Zoo spoedig reeds !... en hoe zult gij het aanleggen ?

— Ik zal hem doorsteken, antwoordde Carral met zijne gewone koelbloedigheid.

Neptunus drukte de hand tegen zijn hart als vreesde hij dat deszelfs hevige kloppingen zijne tegenwoordigheid zouden verraden.

— Geef nu wel acht, hernam Carral ; gij geeft hem eene kamer aan het uiteinde van den linkervleugel... daar..., is het zeer gemakkelijk er in te klimmen.

Zijn uitgestrekte vinger wees op het achterste raam van den door hem genoemde vleugel. De bedelaar prentte die aanwijzing goed in zijn geheugen.

Wordt vervolgd.